

Φαῦλος -έτυμολογική ἀνάλυσις τῆς λέξεως

Κατὰ τὸ μέγα λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τῶν Liddell-Scott **φαῦλος** κυρίως σημαίνει ἔλλειψιν φροντίδος ἢ ἀξίας, ἐπὶ προσώπων ἢ πραγμάτων.

Τὰ λέξικα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης (καὶ ὄχι «Ἑλληνικῆς γλώσσας») δίδουν πλήρη ἀνάλυσιν τῶν ἔννοιῶν τῆς λέξεως κατὰ τὰς διαφόρους αὐτῆς χρήσεις ὅπου ὁ τυχὸν ἐνδιαφερόμενος δύναται νὰ ἀνατρέξῃ διὰ τὰ περεταίρω.

Ἐν προκειμένῳ ἐξετάζεται ἡ τῆς λέξεως σύνθεσις, μὴ διδομένη ὑπὸ τῶν λεξικῶν, εἴτε μὲ τὸ αἰτιολογικὸν ἐλλείψεως ἐπαρκοῦς ἐπιστημονικῆς τεκμηριώσεως εἴτε διότι τὰ ἐτυμολογικὰ λέξικα ἀντιμετωπίζουν τὸ θέμα τῆς ἐτυμολογικῆς ἀναλύσεως ὑπὸ διαφορετικὴν ὀπτικὴν γωνίαν ἢ ἐπιστημονικὴν ἄποψιν εἴτε διότι ...ὄ τι δήποτε.

Διὰ τὴν κατηγορίαν τῶν «γραφικῶν» ἐραστῶν τῆς γλώσσης τῶν Ἑλλήνων, ἐν οἷς καὶ ὁ συμμαθητῆς σας, ὁ τρόπος ἀναλύσεως τῶν λέξεων διαφέρει ἐκείνης τῶν ἐραστῶν τῆς συμβατικῆς γλωσσολογικῆς ἐπιστήμης. Οἱ «γραφικοὶ» πιστεύουμε ὅτι κάθε γράμμα ἐμπεριέχει, ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ τρόπου ἐκφορᾶς του, ἰδιαίτερον νόημα καὶ αὔρα, ἐκπέμπει δὲ, ἀναλόγως τῆς χρήσεώς του, ἰδιαίτερον νοηματικὴν δυναμικὴν καὶ προκαλεῖ μοναδικὸν, ἐκάστοτε, ψυχικὸν παλμὸν καὶ ἐπέκεινα πνευματικὴν καὶ ψυχολογικὴν διέγερσιν, ποικίλουσα ἀπὸ ἐμφύχου εἰς ἔμφυχον, τῶν φυτῶν συμπεριλαμβανομένων. Τουταῦτὸν συμβαίνει καὶ δι' ἐκάστην τῶν ἐν χρήσει συλλαβῶν. Ἡ νοηματικὴ αὐτῆ αὔρα –δυναμικὴ δὲν μᾶς παρεδόθη ἐγγράφως ἢ ἐὰν εἶχε, ποτὲ, καταγραφεῖ, κατεστράφη εἰς κάποιαν ἢ κάποιες ἐκ τῶν τόσων καὶ τόσων πυρκαϊῶν αἱ ὁποῖαι κάθε ἄλλο παρὰ τυχαίως προεκλήθησαν ὥστε νὰ καταστραφῇ ἡ Ἑλληνικὴ γνῶσις, ἢ τῶν Ἑλλήνων πνευματικὴ κληρονομία. (Τὸ θέμα τοῦτο ἴσως μᾶς ἀπασχολήσῃ μελλοντικῶς). Σήμερον κατέχομεν μόνον τὸ 5% τῆς Ἑλληνικῆς γραμματείας τὸ ὁποῖον διεσώθη, ἐν πολλοῖς, ὑπὸ τῶν Ἀράβων ἀκαδημαϊκῶν.

Ἐπανερχόμενοι ἐπὶ τοῦ θέματος παρατηροῦμεν ὅτι δυνάμεθα νὰ συνθέσωμεν τὴν λέξιν ὡς ἀκολούθως: **φ + α + υλο +ς**

Τὸ προαναφερθὲν λεξικὸν μᾶς δίδει τὰς ἀκολούθους, ἐπιστημονικῶς τεκμηριομένας, πληροφορίας:

ύλη = γῆ δασώδης, δάσος, δρυμός. Ἡ λέξις **ύλη**, ὅθεν, σχετίζεται μὲ τὸ ὑλικὸν ποῦ σήμερον καλοῦμεν **ξύλο**.

ξύλο [ὑ] = (ἴσως ἐκ τοῦ ξύω)· ὕλη ἔτοιμος πρὸς χρῆσιν, καῦσιν, οἰκοδομήν.

Οἱ δύο ἀνωτέρω, ἀναγνωρισμένοι ὑπὸ τῆς συμβατικῆς γλωσσολογίας, ὀρισμοὶ ἐπιτρέπουν νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἡ **ύλη** ἀναφέρεται εἰς τὸ ὅλον, τὸ δάσος, τὸ δὲ **ξύλο** εἰς τὸ μέρος, τὸ δένδρον, τὸν κλάδον, τὸ τμήμα ὕλης.

Ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ὕλης κατασκευάζεται ὁ **αὐλός**, τὸ πνευστὸν μουσικὸν ὄργανον τῶν προγόνων μας. Ὁ αὐλός εὐρισκόμενος εἰς χεῖρας μελωδοῦ καὶ δεινοῦ χειριστοῦ τοῦ ὄργάνου προκαλεῖ τὸ ἀκουσμα τῶν **αὐλων** μελωδιῶν εὐγενῶς παλλουσῶν τὴν ἀνθρωπίνην, κυρίως, ψυχὴν καὶ ὄχι μόνον. Ὁ μελωδὸς ὅμως δὲν γενιέται ἀλλὰ γίνεται διὰ τῆς συνεχοῦς ἀσκήσεως ἣτις ἔγκειται εἰς τὴν διὰ τοῦ αὐλοῦ ἐκπνοὴν, **φύσημα**. Κατὰ κανόνα, αἱ πρῶται προσπάθειαι τοῦ ἐπιδόξου μελωδοῦ εἶναι ἀνεπιτυχεῖς καὶ, ἄρα, **φαῦλαι**.

Ὁ **φαῦλος**, ἐν ἀρχῇ, ἐπίδοξος μελωδὸς, τελικῶς μετατρέπει ἑαυτὸν εἰς δεινὸν χειριστὴν τοῦ **αὐλοῦ**, ἥτοι εἰς **αὐλητὴν** (ἐκ τοῦ **αὐλή**) ἢ **αὐλίτην** καὶ ἐπιθυμητὸν εἰς τὰς ὁμηγῆρεις αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην συνηθοῦζοντο εἰς τὰς **αὐλάς**, οἱ δὲ **αὐλικοὶ** συνέβαλλον τὰ μέγιστα εἰς τὴν διὰ τοῦ **αὐλοῦ** διασκέδασιν τῶν συνδαιτημόνων.

Μερικαὶ ἄλλαι λέξεις τῆς αὐτῆς βάσεως εἶναι:

αὐλητική: ἡ τέχνη τοῦ **αὐλεῖν**

αὐλητρὶς: ἡ τὸ **αὐλεῖν** ἐπαγγέλεσθαι

αὐλοβόας: ὁ αὐλῶν, ὁ διὰ τοῦ αὐλοῦ ποιῶν βοὴν

αὐλοδόκη: θήκη αὐλοῦ

αὐλοθετέω: κατασκευάζω αὐλοῦς

καὶ πλῆθος ἄλλων ὁμορίζων.

Προχωρημένη φαντασία; ἴσως!!! Γραφικὸς; σίγουρα!!! Τὸ θέμα πάντοτε τίθεται εἰς τὴν ἀποδοχὴν ἀρνητικῆς, πλὴν ἐπικοδομητικῆς, κριτικῆς καὶ βεβαίως εἰς τὴν παράθεσιν ἐπιχειρημάτων ὀδηγούντων εἰς τὸ ἀντίθετον πρὸς τὰ ἀνωτέρω

συμπέρασμα. Ἐκτὸς συζητήσεως τίθεται ἡ ἀπόρριψις τῆς μορφῆς...τὶ λέει αὐτὸς; ποῦ τὰ βρῆκε γραμμένα; ποῦ τὰ ἔμαθε...καὶ βέβαιως τὸ ὑπέροχον καὶ Ἑλληνικώτατον «τὶ μᾶς παριστάνει τὸν φιλόσοφο;» κλπ, κλπ, κλπ. Ἡ κριτικὴ, ἔλεγε ὁ πατέρας μου, βοηθᾷ στὴν βελτίωσιν ἢ ἀπόρριψις ὀδηγεῖ εἰς φιλονικίαν γι' αὐτὸ καὶ πρέπει νὰ ἀγνοεῖται».

Δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ διδαχθῆκαμε ὅτι ὁ **αὐλὸς** (ἐκπνοὴ διὰ τῆς ὕλης) συνδέεται μετὰ τῆς **αὐλῆς** (πνοὴ ἀνέμου διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ, τῶν πέριξ οἰκειῶν, χώρου), τῶν **αὐλικῶν** (τῶν παλατίων), τῆς **ὕλης**, τοῦ ἐννοίας τοῦ **ἀῦλου**. Ναι, δὲν τὰ διδαχθῆκαμε διότι τὸ ἐκπαιδευτικὸν μας σύστημα εἶναι **φαῦλον**, καὶ, μὰ τὸν Δία, ὅπως θὰ ὁμνύοντο οἱ πρόγονοί μας, εἶναι, οὐχὶ τυχαίως, **φαῦλον**.

Ἰωάννης Καραδημητρόπουλος